

ΠΟΥΛΑΔΡΟΥ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Τ' ΑΓΙΑΣΜΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος)

Και τώρα έβλεπες πλήθια να κατεβαίνουν στην άκροποταμιά, βαστώντας λαμπάδες και κεριά και καντήλια, και λουλούδια και θυμιατά.

Δέν πέρασε παλύ και οι καμπάνες του 'Αγιωγράφου της 'Εκκλησίας, που γειτόνευε, χτυπούσε πανηγυρικά. Κιό παπάς της ένορίας με τάμπιά του, τὸ θυματό του, και τὰ εὐχολογιά του έφτανε νάρχισει τίς εὐχές. Μά και οι επιτρόποι κι αυτοί με τούς δίσκους και τὰ μανάλια τους κι αυτοί βρέθηκαν κει έτοιμοι για τίς εισπράξεις.

— Θά του χτίσουμε του 'Αγιωγράφου παρακλήσι δω !!

— Θά του σηκώσουμε καμπαναριό !! έλεγαν.

Κι ανάμεσα στον τόσο κόσμο, που έφτασε κέφτανε, ὁ Κουκίης, σάν αγιοπαιδο, εΐταν τὸ ζηλεμένο παιδί, που με τὰ χέρια του ξεσκέπασε τὴν εικόνα και πήρε αὐτή τὴν ξεχωριστή χάρη και προσταγή του Θεοῦ!

— Τὴ νειριάστηκα, μά δέν τόπα σέ κανένα, έλεγε παίρνοντας ὕφος εὐλαθητικό, ὅπως οι καλόγεροι του μακαρίτη Βηλαρά, που **νηστεύουν νηστεία και στο φασούλι!**

Ἡ μάνα του Κουκίη πήγε να λιπαθομήσει από τὴν εὐτυχία αὐτὴ του παιδιοῦ της. Και γονατισμένη μετ' στο βούρκο, μπροστά στην εικόνα, σταυροκοπιούταν καταναχτικά. — Αγιωγράφου μου ἡ χάρη σου !!

Ὁ πατέρας του Κουκίη, που βούλευε στάμπλια του με τὴν ἀργατιά, ἀργά πολύ ἀργά εΐχε μάθει τὰ νέο.

— Κιόταν ἄκουσε πὸς ὁ γιός του ὁ γαΐτας, ὁ διαβολοζυμωμένος, ὁ διαβολοσαρμένος εΐταν που βρόηκε και ξεθάψε τὴν εικόνα, στάθηκε με ἀμφιβολία και δισταγμό, πιάνοντας τὸ μακρὸ μουστάκι του. Κούνησε δισταχτικά τὸ κεφάλι του και εΐπε: — Τὸ κόβω γώ, ἂν ὁ γιός μου δέν τούς σκάρωσε τίποτε καμμιὰ μασκαροσύνη!

— Βρέ, μὴ τὸ λές!

— Αὐτὸ που σὰς λέω!

Και ξαίροντας τὸ βιό του δέν ἀκολούθησε τὰ πλήθια, που κατέβαιναν πρὸς τὴν ἀκροποταμιά τώρα κι από τὰ γύρω χωριά, που ἀφίνοντας τίς δουλιές τους, έτρεχαν να πάρουν τὴν πρώτη τὴς εικόνας εὐλογία και δύναμη, μόνο τράβηξε στο σπίτι του. Τὸ σπίτι ἀδειανό. Ἄνεβαινει τὰ σκαλιά του σπιτιοῦ του και μπαίνει στο προσευχητάρι της γυναίκας του, ὅπου εΐκονες πολλές κρεμασμένες ἄλλες, κι ἄλλες ἀκουμπησμένες στον τοίχο, ἡ μά πλάι τὴς ἄλλης, στεκότανε βουβές κι ἀμίλητες λαμποκοπώντας στο ἄσπρι και στο χρυσάφι. Με μιά ματιὰ κατάλαβε. Ἐλλειπε ὁ 'Αγιωγράφου, παλιὰ εικόνα ξεθωρη και μαύρη, και σθημένη, με τὸ φωτοστέφανο τάσημένο και τὸ κοντάρι τὸ μαλαματοκαπνισμένο. — Αὐτὴ θάναι, εΐπε, και ξεκίνησε βέβαιος και σίγουρος και σάν πὸς σὰς βλέπω βεβαιωμένος, πὸς ὁ γιός του σκάρωσε ὅλη τούτη τὴν ἱστορία.

— Θέ μου, Παναγιά μου, τί κακό που μάς σκάρωσε !! και τόβαλε στα πόδια του, γρήγορος σάν πετούμενο, κατεβαίνοντας πρὸς τὴν ἀκροποταμιά. Τὸ στόμα του πικραμένο εΐχε ἀφρίσει, ἡ γλώσσα κόλλησε στο λάρυγγι του. Τί να πει τώρα. τί να μολογήσει; Πὸς να παρουσιαστέι και να πει τὴν ἀλήθεια;

Μά πάνω στις σκέψεις του αὐτὲς δέν ἔνωσε πὸς βρέθηκε μέσα στο πλήθος, που εὐλαθητικά προσκυνούσε, ανάμεσα στους παπάδες, που διαβάζαν, ανάμεσα στον κοσμάκη, που γιόμιζε τὰ ποτήρια του και λογιῆς λογῆς ἀγγειά του με τὸ βουρκωμένο ἁγίασμα, που τὸ πήγαινε νάγιάσει τὸ

χώρα του, τὰ ζῶα του, τὰ γαγιά του, τὶς ἀποθήκες του, ἀνάμεσα στοὺς ἐπιτρόπους, ποὺ θυλάκωναν τοὺς γεμάτους δίσκους, ἀνάμεσα στὶς γριούλες ποὺ μέσα στὸν ἄμμο βύθιζαν τὶς ἄκρες τῶν κεριῶν, κι' ἀναβαν μὲ κατάνυξη καὶ τυφλὴ πίστη.

— Τὸ θάμα σου, Θεούλη μου!

— Ἡ μυρωσὴ σου Ἀγιγιώργη μου!

Ὁ Κουκὴς ἀνάμεσα στοὺς παπάδες κέπιτρόπους, σὰ θετὸ παιδί κι-πόκοσμο χωμένος, γιομάτος χάδια καὶ ἐλπίδες, γύρευε κάθε λίγο κιὰπὸνα **σουλταμαμούτη**, ἐβάζε τὸ χέρι του καὶ μόνος στοὺς δίσκους παίρνοντάς του μὲ τὸ δίκιο του.

Ὅταν ἐξαφνα ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ μπαμπά του:

— Ποῦναι τος, μωρέ, ποῦναι τος νὰ τὸν σφάξω, νὰ τὸν κοφοκεφαλίσω!

Δὲ χρειάζεταν πολὺ νὰ μυριστεῖ τὰ πράματα ὁ Κουκὴς. Καὶ πρὶν προφτάσει ὁ κόσμος νὰ δεῖ τί γίνεται, πρὶν προφτάσει ὁ πατέρας του νὰ μπει μέσα στὸ πλῆθος, ὁ μικρὸς σατανὰς εἶχε χαθεῖ μαζί μὲ τὴν ἀγιοσύνη του, μὲ τοὺς μίσχους του, μὲ τὴν κατάνυξή του. Ζβέλτος σὰ λάφι βρέθηκε μακριὰ. Κέφυγε σὰ ξιπασμένο ἄλογο. Ὅταν βρέθηκε μακριὰ δὲν ἔκανε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ μετρά τὰ κέρδητά του.

— Ποῦναι τος μωρέ, ποῦνε τος;

Τεῖναι, τεῖναι, χίλια στόματα ρωτοῦσαν τὸν ἀλανιασμένο πατέρα, ποὺ πρόφτανε πάνω στὴν ἀκμὴ τῆς λιτανείας, σὰν τρελλός.

— Ποῦναι τος μωρέ, δόμουτε νὰ τὸ δῶ τὸ κόνισμα. Τὸ γουρσοῦζικο τί μᾶς ἔχει σκαρώσει! Τὴν εἰκόνα νὰ δῶ, τὴν εἰκόνα!

Τότε κὴ μάννα τοῦ Κουκὴ, σὰν ἀπὸ Θεοῦ φῶς φωτισμένη, πῆγε ὁ νοὺς τῆς σὰ κόνισματά της.

— Θεούλη μου, Ἀγιγιώργη μου, τί ἔπαθα! καὶ ἔπεσε λιπόθυμη.

Κάτω ἀπὸ τὴν βουρλωμένη εἰκονούλα της, ἀναγνώριζε, σὰν ἀστραπή, τὴν εἰκονούλα της μὲ τὸ ἀσημένιο φωτοστέφανο καὶ τὸ μαλαματοκαπνισμένο τὸ κοντάρι του!

Σ' ἔλων τὸ νοῦ—σὰν πνοή—χύθηκε ἡ ὑποψία.

— Μωρὲ μᾶς κορόιδεψε τὸ ἀφιλότιμο, τὸ γουρσοῦζικο, μᾶς γουρσοῦξεψε τὴν πίστη, μᾶς λέρωσε τὴ θρησκεία. Ποῦναι τος μωρέ, ποῦναι τος, φώναξε λυσσασμένος ὁ κύρ Κουκὴς κλαίγοντας.

Δὲν ἔλθεπες τώρα, παρὰ οἱ ἐπιτρόποι νὰ σβήνουν τὰ κεριὰ γρήγορα, νὰ μαζεῦουν τοὺς δίσκους καὶ νὰ χάνωνται, τοὺς παπάδες νὰ ξεφορένουν τὰ πετραχήλια τους, τὸν καντηλανάττη νὰ φορτώνεται τὰ μανάλια του τὰ μπρούντζινα, τὸν κοσμάκη νὰ χύνει ἀπὸ τ' ἀγγεῖά του τὸ βουρλωμένο νερὸ τὰ γιάσιματος γριῆς νὰ βλαστημοῦν, ποὺ πέρασαν τόσο δρόμο γιὰ νὰ προλάβουν τὴ χάρι τοῦ ἄγιου, καὶ τὸν κύρ Κουκὴ, νὰ σηκώνει τὸ γρόθο του στὸν οὐρανὸ καὶ νὰ φοβερίζει τὸ γιό του, τὴ γυναῖκα του, ποὺ ρεζίλεψαν τὴ θρησκεία, ποὺ μόλεψαν τὴν πίστη. Ὅλοι ἰδρωμένοι ἀνυφόριζαν στὴν πλατεία, ἀφοῦ ἔγιναν τὸ παίγνιο τοῦ Κουκὴ. Κιαυτὸς κρυμμένος τώρα μέσα στὶς ἀποθήκες μὲ τὰ γεννήματα καὶ τὶς σοδιῆς τοῦ πατέρα του, μετροῦσε τὶς δεκάρες, ποὺ μαυτὲς συλλογιζότανε καὶ σχεδίαζε τί γλέντι θὰ κατάφερνε, κατεβαίνοντας στὸ κάστρο τῆς Ἀντριανοῦς μὲ τόσα θαυμαστὰ πράματα, ποὺ τσιμποῦσαν τὴ φαντασία του σὰ δόλωμα, καὶ τὸν ἔφερναν στοὺς πλούσιους ἀραστὰδες καὶ τὰ πελώρια τσαρσιά.